

Попович Віктор

ДЗЕРКАЛО

Оповідання

12+

Виктор Степанович Попович

Дзеркало

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=40429289

SelfPub; 2019

Аннотация

Герой книги досяг всього своєю працею і вірою в себе. Колись в дитинстві батько приніс дзеркало, дивлячись в котре можна було загадувати бажання і вони обов'язково здійснювались. Все що потрібно: оцінити діючу ситуацію і безмежно вірити в свої сили..

Вона лежала на моєму правому плечі й ніжно щось шепотіла. Рука вже починала відмирати без притоку свіжої крові, але від тихого і спокійного звуку в голові, від теплого і ніжного відчуття по тілу, мої очі закривались і я впадав в якісь медитативні відчуття вперемішку з відчуттям болі в руці та бажанням бути героїчно стійким. В мій мозок долітали слова:

– Єдиний... Люблю твої... Сьогодні провели прекрасний... Відпочивай коте.

Але я не відганяв від себе почуття нірвани й впадав в солодкий сон приношуючись до аромату моєї жінки. Моя жінка! Коли ми вперше зустрілись, я хотів нею володіти й водночас, стати в її житті найдорожчим чоловіком, а може навіть найдорожчою річчю. За роки нашого життя в мене інколи виникала думка, щоб стати якоюсь маленькою статуєткою і разом з нею бути всюди: в кишені пальто, сумочці або просто висіти на її шиї на золотому ланцюжку.

Ми були разом вже понад десять років і за цей час навчилися проводити вихідні дні задовольняючи майже будь-які свої потреби. Якщо в році п'ятдесят два тижні, то відповідно і вікендів ми проводимо п'ятдесят два. За десять років п'ятсот двадцять вихідних по два дні в кожному. Як ти думаєш, скільки однакових вихідних днів ми провели, з однаковим наповненням? Безліч!! Ми безліч разів починали

вихідні дні з прогулянки по місту, що ледь пробудилось, тепер цю кількість днів збільшуйте втричі – це буде кількість разів коли вихідні ми починали з пристрасного сексу, напевно стільки ж разів ми починали з сонно-лінивого сексу, потім кава, сніданки вдома або в улюблених кафе, малювання, спортзал, дискотеки й просто п'яні тусовки. І лише одне правило – секс вдвох, інші пригоди за бажанням можна самому, можна вдвох, можна з сином або з друзями.

За вікном вже нічого не було видно – це було трохи незвично після зимових днів, коли я втратив зв'язок з реальним часом через світло від снігу. Середина березня видалась теплою і тепер темно коричневий ґрунт навпаки додавав темноти, а світла смужка на горизонті ніяк не могла впоратись з темним волоссям ночі. Я подумав, що ніч вступила в змову із землею і тепер вночі я буду побоюватись не лише чорної води, а і чорної землі.

Вона все ж таки прорвалась до моєї свідомості тихим шепотінням у вухо:

– Зая, в тебе вийшла неймовірна картина, дуже гарна. В тебе талант.

– Угу. Талант точно в мене є, – відповів я. В мене їх сотня цих талантів, я ж майже як Бог. Може взяти участь в програмі про таланти? Яку обрати дисципліну?

– Ну так і є. Чого ти говориш якось не щиро? – при цьому вона розгойдувала своє тіло в різні боки й вже за мить лежала на мені. Її лице, котре з посмішкою розмістилось на

її долонях, а долоні на моїх легенях закривали переді мною весь простір. Я бачив лише її очі й удавано надуті губи.

– Ні, я щиро. Мені подобаються мої творчі здібності. Шкода, що я співати не вмію. От тут в мене таланту не має, – і я заспівав пісню про бандуру, котру в дитинстві слухав на пластинці, – а картина мені також подобається. Ти ж знаєш, як я люблю щось створювати. Просто вчора слухав пісню "Без тебе" Вакарчука і відчув реальну заздрість до таких творчих людей. Пишуть вірші, грають музику на вірші, співають; моя душа просто тремтить від тих тембрів. І мої почуття паралельно переживають інші люди, ми разом ніби попадаємо в підсолоджену воду і вибратись звідти не можемо і не хочемо.

Малювати я мріяв вже давно – чомусь здавалось, що це один з найкращих релаксів, саме тому три-чотири години на ногах перед мольбертом пролітали дуже швидко. В студії запах фарби, повсюди готові картини й чернетки, над котрими інколи застиваєш і намагаєшся вгадати думку художника. Там чітко розумієш, що життя наповнене різних фарб. Я експериментував і з життям, і з картинами – міняв пензлики, змішував кольори, прислухався інколи до вчителів, а інколи робив свої мазки.

Цікаво було б ці фарби перенести на полотно, щоб це не була просто мить – художники пишуть епізод, якісь мікросекунди, а може і навіть довгі години життя. А тут ціле, повне життя від яскравих і насичено білих з народження до таких

само в старості. Нам життя фарби не жаліє, ллє нам на голову, заливає яскравістю або темнотою, замазує пензликами очі, руки, волосся і губи, одяг і взуття, навіть проривається всередину нас. Через ніс, рот, через шкіру колір розмальовує нас з середини.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.